

der gaa mere i Enkelthederne, kunne formentlig ikke gives, og man foreslaar derfor samtlige disse Sagers endelige Afgørelse henlagt til et Nævn, hvis Kompetence og Sammensætning er bestemt i §'ns 2det—4de Stk. Af Nævnets 3 Medlemmer bør Formanden, bl. a. for at tilvejebringe en vis Ensartethed og Tradition i Afgørelserne, fungere i en Aarrække, medens de 2 andre Medlemmer udmeldes for hver Gang af Hensyn til Sikring af den fornødne specielle Sagkundskab.

ad § 4.

Naar elektriske Stærkstrømsanlæg kun i saa ringe Grad, som Tilfældet er efter nærværende Lovforslag, underkastes Tilsyn og andre indskrænkende Bestemmelser, rejser det Spørgsmaal sig, om der ikke er al Grund til gennem en dertil sigtende Lovbestemmelse at søge tilvejebragt nogen Garanti for, at de, der beskæftige sig med Udførelsen af saadanne Anlæg, ere i Besiddelse af saadanne Kundskaber og Færdigheder, at de kunne udføre Anlægene paa forsvarlig Maade. Dette Spørgsmaal har da ogsaa været Genstand for nøje Overvejelse i Kommissionen, og der har været ikke ringe Stemning for ubetinget at kræve, at enhver elektrisk Installatør skulde have bestaaet en af Staten godkendt Prøve, en Fordring, der i øvrigt for saa vidt ikke vilde indeholde noget nyt, som Københavns, Frederiksbergs og en Række større Købstæders Kommunalbestyrelser allerede stille Krav om, at de i disse Kommuner virkende Installatører skulde have bestaaet den Prøve for saadanne, som Københavns Belysningsvæsen aarlig lader afholde.

Kommissionens Flertal (Formanden, la Cour, Krarup, Thrane, Valeur, Windfeld-Hansen og Winsløw) har dog ikke troet at burde stille et saa vidt gaende Forslag. For det første har man nemlig anset det for at være af nogen Betydning, at det i den for Arbejder ved Vand-, Gas- og Elektricitetsværker samt Kloakledninger og indvendige Husspildevandsledninger fælles Lov af 23de Januar 1903 fastslaaede Hovedprincip, at hver Kommune selv er Herre over, hvilke Krav den i denne Henseende vil stille, saa vidt muligt bevares uforandret. Dernæst har man heller ikke ment at kunne se bort fra, at Gennemførelsen af Kravet om fagprøvede Installatørers Eneret navnlig mange Steder paa Landet vilde vanskeliggøre og fordyre Udførelsen af mindre Elektricitetsværker ikke ubetydeligt, og endelig formener man ogsaa, at en nok saa effektiv Kontrol med Anlæggenes Forsvarlighed i hvert Fald efterhaanden vil blive tilvejebragt gennem Brandforsikringsselskaberne, der sikkert snart ville kræve at have Indseende med, at Anlæggene ere saaledes udførte, at de ikke forøge Brandfaren.

Paa et enkelt Punkt er det dog nødvendigt, at Reglerne i Loven af 1903 ændres. Da elektriske Stærkstrømsanlæg, som strække sig over flere Kommuner, næppe ville lade vente længe paa sig, kan den enkelte Kommunalbestyrelses Adgang til udelukkende at fastslaa, hvem der maa udføre saadanne Anlæg i Kommunen, ikke helt bevares, men de, der have bestaaet en af Ministeriet for offentlige Arbejder godkendt Installatørprøve, maa have Adgang til at udføre Anlæg overalt i Landet, hvilket for øvrigt ogsaa synes ganske naturligt, idet de paagældende gennem Prøvens Aflæggelse have godtgjort deres Kvalifikationer i saa Henseende.

§ 4, 2det Stk., er kun et Sidestykke til den Kommunebestyrelserne i Loven af 1903 forbeholdte Adgang til at tilbagekalde en given Autorisation. Den tilsvarende Myndighed over for de Installatører, som have bestaaet den af Staten godkendte Prøve, bør formentlig henlægges til Elektricitetskommissionen under Rekurs til Ministeriet for offentlige Arbejder, og i Lighed med, hvad der i hvert Fald gælder i Københavns Kommune, har man ment det rettest at give Kommissionen Myndighed til at paalægge de paagældende en mindre Bøde, forinden man skrider til det strengere Middel at berøve ham Adgangen til fremdeles at virke som Installatør.